

Arrest

nr. 241 675 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 april 2019.

1.2. Op 10 september 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 10 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 27 februari 1994 in Caracas. U bent katholiek. U woonde voor uw vertrek uit Venezuela bij uw familie in Caracas.

U was in het verleden lid bij de oppositiepartij Voluntad Popular en heeft deelgenomen aan protestmarsen in Venezuela. U stopte hier echter mee om niet in de problemen te komen, en hing uiteindelijk enkel in gedachten nog de oppositie aan. U vreest dat u in de toekomst misschien wel nog gevisieerd zou kunnen worden in Venezuela mocht u deze gedachten kenbaar maken.

Op 28 november 2018 was u op weg naar het theater, toen een man op u afstapte. Hij sprak u aan en vroeg u naar een adres van een drugsdealer, die El Bébé genoemd werd. Deze persoon maakte deel uit van de bende "Cota 905", geleid door een persoon die El Koki genoemd werd. U dacht dat hij drugs wilde kopen en vertelde hem hoe hij op dit adres kon raken. Andere personen zouden dit gesprek gezien hebben. U gaat ervan uit dat deze personen tot de politie behoorden. Na het gesprek zou ook de politie naar het adres van de drugsdealer gegaan zijn, waarna deze persoon gearresteerd werd. Hierdoor kwam u erachter dat de persoon die u om het adres gevraagd had, ook deel moet uitgemaakt hebben van de politie. Via personen die getuige waren van dit gesprek, moet de drugsdealer te weten gekomen zijn dat u het was die toen zijn adres doorgaf aan de politie. Toen u nog in het theater was, kwam een persoon langs bij u thuis om u te bedreigen. Uw moeder werd toen verteld dat u gedood zou worden. Na dit gesprek belde uw moeder u op en zei ze dat u beter niet meer naar huis zou komen. U ging nog voor het einde van de toneelrepetitie naar het huis van uw ex-partner en keerde niet meer terug naar uw ouderlijk huis.

Omwille van de problemen die u hierboven aanhaalt en de slechte economische situatie verliet u Venezuela op 11 februari 2019. Op 18 februari 2019 kwam u aan in België. Op 29 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Verder verklaart u homoseksueel te zijn en uw geaardheid niet vrij te kunnen beleven en hierdoor discriminatie ondervonden te hebben in Venezuela.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, foto's van de bendeleden van "Cota 905", een artikel over de bende "Megabanda de la Cota 905", het resultaat van de google search naar "El Bébé malandro de la Cota 905", en een artikel over een vrouw die in 2016 gedood werd door de bende "Cota 905".

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een vrouwelijke protection officer en tolk met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen getuigt uw gedrag niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Zo blijkt immers dat u al op 18 februari 2019 in België aankwam, maar pas op 29 april 2019, meer dan twee maanden later, uw verzoek om internationale bescherming indiende. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u hierbij dat u op vrienden wachtte om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ, punt 31). Indien u werkelijk het land van uw nationaliteit verlaten zou hebben vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, mag evenwel verwacht worden dat u onverwijld, zo snel mogelijk na uw aankomst uw verzoek zou indienen, en er geen sociale gebeurtenis van zou maken om te delen met vrienden. Op het CGVS verklaarde u hierover niet alleen dat u samen met een vriend een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, maar eveneens dat u na uw aankomst in België naar Spanje reisde om er anderhalve maand of twee maanden te verblijven, waarna u naar België terugkeerde (CGVS, p. 11). U diende geen verzoek om internationale bescherming in Spanje, omdat u hoorde dat de procedure daar een 'chaos' zou zijn en dat het in België beter zou verlopen (CGVS, p. 12). Ook dit selectief gedrag wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast kan geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, met name het feit dat u gezocht zou worden door de bende "Cota 905", van drugsdealer El Bébé (CGVS, p. 10-18). Op het moment dat u werd tegen gehouden door een vermoedelijke politieagent, was u onderweg naar een toneelrepetitie (CGVS, p. 10-15). Deze toneelrepetities vonden steeds in twee blokken plaats, tussen vier uur en zes uur in de namiddag of tussen zes en acht uur in de namiddag. U ging vaak een beetje vroeger dan het tweede blok, zodat u de deelnemers van het eerste blok nog wat kon ondersteunen (CGVS, p. 10-15). Die bewuste avond, was u tussen vier en zes onderweg naar de repetitie, toen u tegen gehouden werd (CGVS, p. 10-15). U deed al zeven jaar aan theater, en iedereen in uw buurt zou hiervan op de hoogte geweest zijn (CGVS, p. 10-15). In dit opzicht, kan verwacht worden dat de bende die toen naar u op zoek was, naar het theater zouden gekomen zijn om u te vinden, in plaats van naar uw huis. Te meer gezien u zelf zegt dat mensen u gezien hebben toen u op weg was naar dit theater (CGVS, p. 10-15). U verklaarde bovendien zelf dat ook u dacht dat ze u in het theater zouden kunnen zoeken (CGVS, p. 10-15). Dat ze toen naar uw huis gingen, en niet naar het theater, hoewel er meerdere indicaties zijn dat uw belagers op de hoogte waren van waar u zich toen bevond, is op zich reeds weinig aannemelijk.

Straffer nog, u bracht na uw plotse vertrek uit de repetitie, de regisseur van het theatergezelschap die een goede vriendin van u bleek te zijn, op de hoogte van wat er gebeurd was en van het feit dat u van plan was het land te verlaten (CGVS, p. 14). Ondanks jullie goede contacten en uw vrees dat ze ook in het theater op zoek konden gaan naar u, blijkt u nooit geïnformeerd te hebben bij deze vriendin of er toen effectief ook bendeleden langs geweest zouden zijn in het theater om u te zoeken (CGVS, p. 14). U verklaart hierover zelfs dat het u niet eens interesseerde om te achterhalen of er mensen op zoek waren naar u (CGVS, p. 14). Dat u niet geïnteresseerd zou zijn in dergelijke feiten, hoewel zij direct gelinkt zijn aan de reden die u deden besluiten uw land te verlaten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aan.

Verder moet opgemerkt worden dat El Bébé volgens uw eigen verklaringen gekend was in de regio als delinquent en lid van "Cota 905", een bende die berucht was omwille van hun ontvoeringen en moorden (CGVS, p. 14-15). Ongeveer vier jaar voor uw persoonlijk onderhoud, zou er bovendien een vrouw gedood zijn in uw regio door deze bende, omdat zij er van verdacht werd de politie naar hen gestuurd te hebben (CGVS, p. 14-15). Indien u zich bewust was van dergelijke feiten, en het risico dat dus verbonden was aan deze bende, is het weinig aannemelijk dat u niet voorzichtiger was, en onmiddellijk het adres opgaf van deze persoon wanneer u hiernaar gevraagd werd (CGVS, p. 14-15). Hierop gewezen, kan u enkel uitbrengen dat dit stom was en dat u niet nadacht, zonder hiervoor ook maar enige verdere uitklaring te geven (CGVS, p. 14-15). U verklaart daarbovenop niet eens gevraagd te hebben wie de persoon was die u vroeg waar El Bébé woonde (CGVS, p. 14-15), wat bovenvermelde onvoorzichtige en daarom ongeloofwaardige houding nog verder in de verf stelt. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Nog verklaarde u dat iedereen uit de regio wist wie bovenstaande bendeleden waren, eveneens dat El Bébé een drugsdealer was en dat ook zijn verblijfplaats alles behalve een geheim bleek te zijn in uw buurt (CGVS, p. 14-15). In dit opzicht is het dan ook niet plausibel dat de politie hier dan weer niet van op de hoogte was voor ze hem wilden arresteren, en dat ze u nodig hadden om zijn woonplaats aan te wijzen. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de gevangenschap van El Bébé. Zo verklaart u tijdens uw vrij relaas aanvankelijk dat hij werd opgepakt, maar omdat er zoveel corruptie is, heeft hij betaald en kon hij zo de gevangenis verlaten (CGVS, p. 11). Deze verklaringen impliceren dus duidelijk dat El Bébé volgens u werd vastgehouden in de gevangenis. Gevraagd om welke reden El Bébé de politie dan niet onmiddellijk omkocht, nog voor hij gearresteerd en meegenomen werd door hen, stelt u dat u niet denkt dat de politie hem toen zou meegenomen hebben naar een andere plek (CGVS, p. 16), wat indruist tegen uw eerste stelling. U klaart echter op geen enkele manier uit om welke reden u dit eerst anders verklaarde. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met El Bébé en de bende "Cota 905".

Hiernaast verklaarde u vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u in Venezuela beledigd werd op straat omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 19) en dat u scheef bekeken werd (CGVS, p. 19). Hoewel dergelijke zaken zeker te veroordelen zijn, zijn dit geen elementen die erop wijzen dat u hierom bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt. Deze gebeurtenissen zijn namelijk niet dermate zwaarwichtig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien nooit klacht neergelegd te hebben tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 19).

Nog haalt u aan mogelijks vervolgd te kunnen worden in Venezuela op basis van uw politieke opinie en steun aan de oppositie (CGVS, p. 8).

Vooreerst dient hierover opgemerkt worden dat u in Venezuela slechts in heel beperkte mate politiek actief was. U verklaarde dat u in het verleden lid was bij Voluntad Popular en dat u mee hebt gedaan aan bepaalde marsen, maar nadien uw politieke activiteiten los liet zodat u en uw familie hierdoor geen problemen zouden krijgen (CGVS, p. 8). Uiteindelijk sloot u enkel qua gedachtegoed nog aan bij de oppositie, maar was u niet meer politiek actief (CGVS, p. 8).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart ten gevolge van uw politieke activiteiten nooit het slachtoffer geworden te zijn van incidenten in Venezuela (CGVS, p. 8). Gevraagd of u denkt hierdoor in de toekomst nog gevisieerd te kunnen worden, stelt u dat dit mogelijk is omdat u denkt dat u uw politieke mening niet eeuwig voor uzelf zal kunnen houden (CGVS, p. 8). U kan echter geen enkele concrete indicatie geven dat u hiervoor persoonlijk gevisieerd riskeert te worden in Venezuela (CGVS, p. 7-9), en maakt uw nood aan internationale bescherming bijgevolg niet concreet aannemelijk.

Daarenboven hebt u uw land op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten (verklaring DVZ, punt 31). U hebt dit paspoort zonder enig probleem verkregen (CGVS, p. 4). Ook deze elementen tonen dat u niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond.

Daar u niet aangeeft dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw vroegere lidmaatschap bij Voluntad Popular en deelname aan bepaalde politieke activiteiten, wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties en uw banden met de partij Voluntad Popular.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat uw ouders een eigen huis hebben in Venezuela en dat u zelf en uw familieleden het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS, p. 5-6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De foto's van de bendeleden, artikels over deze bende en hun misdaden, en de google search met betrekking tot El Bébé, kunnen enkel aantonen dat een dergelijke bende aanwezig is in uw regio van herkomst, daar bepaalde misdaden pleegt en dat één van

hen *El Bébé* wordt genoemd. Deze stukken kunnen echter op geen enkele manier aantonen dat u persoonlijk problemen zou gekend hebben met deze bende, en zijn daarom op zich ook niet afdoende om de appreciatie van het CGVS te wijzigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de *Vreemdelingenwet* kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de *Vreemdelingenwet*.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de *Vreemdelingenwet*, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "*EVRM*").

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij ernstige vervolgingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst en dat deze hebben plaatsgevonden in een context van geweld en onveiligheid en van sterke homofobie in een land waar homoseksuelen mishandeld en gestigmatiseerd worden. Hij kan ook geen bescherming krijgen van de staat. Hij wijst er op dat verwerende partij de homoseksualiteit van verzoeker niet betwist.

Wat de situatie van homoseksuelen in Venezuela betreft, verwijst verzoeker naar het arrest *X,Y,Z t. Minister voor Immigratie en Asiel* van het Hof van Justitie van 7 november 2013 waarin het Hof heeft gesteld dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel is voor iemands identiteit, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand er afstand van neemt of het in zijn land van herkomst zou verbergen. Hij stelt dat de Raad de risico's moet evalueren voor verzoeker om vervolging in de zin van de Conventie van Genève te ondergaan, als homoseksueel in Venezuela die zijn homoseksualiteit niet verbergt, rekening houdend met de algemene situatie van homoseksuelen in Venezuela. Hij betoogt verder dat objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Venezuela vaak zware mishandelingen ondergaan van de bevolking, dat de politie en overheden hun geen bescherming bieden en vaak zelfs vervolgen, en dat er een sterke stigmatisatie en sociale afkeuring is. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 116 015 van de Raad van 19 december 2013 en benadrukt dat hij afkomstig is van een traditionele christelijke familie die homoseksualiteit afkeurt. Hij wijst er op dat zijn moeder zijn homoseksualiteit na jaren aanvaard heeft, maar hem op dit vlak weinig steun biedt en hem al eerder uit het familiehuis gestoten heeft wegens zijn geaardheid. Hij stelt dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat "*homoseksuelen in Venezuela steeds gearresteerd en mishandeld worden, en dat ze geen bescherming van de overheden verkrijgen kunnen*". Hij verwijst ter ondersteuning van zijn stelling naar de "*COI Focus Venezuela – Homoseksualiteit*" van 14 januari 2019 (p. 9); "*Country Reports on Human Rights Practices for 2015*", United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, (p. 36); VOA, "*Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder*", 04/02/2019; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "*Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014)*", 13 June 2014. Daaruit blijkt volgens verzoeker dat homoseksuelen door de politie vervolgd worden en geen bescherming kunnen verkrijgen en dat dit een reden is waarom misdaden tegen homoseksuelen ondergerapporteerd worden; dat Venezuela een overwegend streng christelijk land is en dat zelfs de Kerk homoseksuelen openlijk discrimineert. Verzoeker argumenteert dat de risico's van geweld en discriminatie op verschillende vlakken een geheel van wettelijke, bestuursrechtelijke, politieke en/of gerechtelijke maatregelen vormen die op zich discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd. Met verwijzing naar de UNHCR, « *Note Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre, Novembre 2008, point 18* » en de « *Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères A Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève* », Décembre 2011, betoogt verzoeker dat hij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en

bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep (homoseksuelen in Venezuela).

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *“COI Focus (Venezuela – Situation sécuritaire”* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *“colectivos”* die als *“véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla”* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *“New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président, April 22, 2017”*).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden.

Hij stelt dat *“Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelf betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering”*. Verder wijst hij er op dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd werden en 41 gedood door de politie.

Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt verder dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019). Verder verwijst hij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”*.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*. Hij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”* (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *“zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's d'ays numbered” – Mike Pompeo”* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoeker wijst hieromtrent onder meer op het feit dat *“over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]”* (met verwijzing naar *“COI Focus Vénézuéla - Situation sécuritaire”* van 20 april 2018, p. 34); dat *“bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]”* (met verwijzing naar The New Yorker, *“Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroom tekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019) en dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]”* (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoeker dat *“vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding”* en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot *“het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten”* (COI Focus, p. 40-41). Hij stelt verder dat *“Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: “Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,” the experts said. “Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer . “Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.”* (zie in bijlage UNHCR, *Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN melden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: *“The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electriciv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals”*. De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, *Venezuela crisis: Président Maduro’s ‘days numbered’ - Mike Pompeo*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvallen (p.39)” en citeert vervolgens p. 39.

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat de *“verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna *“Handvest”*).

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van dewelke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij benadrukt vooreerst *“de onbetwiste elementen”*: *“hij is homoseksueel, en is afkomstig van Venezuela, waar homoseksuele mishandeld en sterk discrimineert worden, zelfs door de politie en overheden.*

Trouwens, was verzoeker lid van de oppositie partij Voluntad Popular, en hij heeft herhaaldelijk deelgenomen aan marsen tegen de regering. De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd en boven uitgelegd bevestigen dat zelfs gewone betogers door de regering gewelddadig onderdrukt en vervolgd worden, en dat homoseksuelen in Venezuela mishandeld, gestigmatiseerd en op vele gebieden sterk gediscrimineerd worden. Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra. Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaard gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden ».

Verder benadrukt hij dat hij toen hij in Spanje aankwam geadviseerd werd door een vriend die in België woonde om zijn verzoek in België in te dienen en dat het feit dat hij verkoos om zijn verzoek in België in te dienen geenszins aantoonde dat zijn vrees niet ernstig is. Omdat hij al ver weg was van Venezuela voelde hij zich in veiligheid.

Wat betreft de vervolgingsfeiten argumenteert verzoeker als volgt: *“Sinds verzoeker niet in het hoofd van de bendelen zit die naar zijn huis gegaan zijn, kan hij niet met zekerheid uitleggen waarom ze niet naar de theater gekomen zijn. Hij heeft echter ook uitgelegd dat hij de laatste tijd niet meer zo vaak naar de theater ging (in elk geval niet dagelijks – zie CGVS pl3-). Verder wordt verzoeker verweten dat hij zich niet bij de regisseur van de theater groep (een vriendin van hem) geïnformeerd heeft om te weten of de bendeleden later naar de theater gekomen zijn, op zoek naar hem. Verzoeker wou zo weinig mogelijk mensen rond hem betrekken in zijn problemen en heeft dus daarna geen contact meer gehad met de regisseur. Hij had al besloten om het land te verlaten, en wou ze niet verder informeren. Vervolgens verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij te onvoorzichtig was om geloofwaardig te zijn, toen hij de gevraagde adres aan de onbekende man gaf. Echter heeft verzoeker uitgelegd dat hij deze dag in heel goede humeur was (CGVS pl 5), dat hij in zijn bubbel was en aan het muziek luisteren was (CGVS p 14), en dat hij gewoon niet verder nagedacht heeft. Hij dacht dat deze persoon, zoals vele anderen, de adres wou om drugs te kopen. Het was een moment van onoplettendheid en nonchalance, zoals iedereen soms heeft. Dit kan niet tegen verzoeker gehouden worden. Trouwens beweert de CGVS dat sinds de adres van El Bebe geen geheim was in de buurt het niet geloofwaardig is dat de politie verzoeker vragen moest om de adres te verkrijgen. Verzoeker legt uit dat alleen mensen van de buurt op de hoogte waren van zijn adres, en dat de politie voor bepaalde periodes maanden lang niet naar zijn buurt kwamen uit angst. Het is dus niet verassend dat de politie niet op de hoogte was van zijn adres, of niet met zekerheid, en aan een bewoner vragen moest. Verder verwijt de CGVS nog aan verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen afgelegd zou hebben betreffend het feit of El Bebe gevangen genomen werd of niet door de politie. De CGVS herhaalt de verklaringen van verzoeker en concludeert ervan dat hij mende dat El Bebe wel degelijk naar de gevangenis mee genomen werd. Echter bevestigt verzoeker zijn verklaringen volgens dewelk hij niet meegenomen werd naar de gevangenis omdat hij de politielui omgekocht heeft. Verzoeker ment dat er een misverstand was”. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de protection officer hem op geen enkel ogenblik geconfronteerd heeft met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid, wat een schending is van artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.*

Wat betreft de vervolging van homoseksuelen in Venezuela betoogt verzoeker als volgt: *“Ten eerste, erkent verwerende partij dat er in Venezuela homofobie, discriminatie, en homofob geweld is, en zelfs dat de overheden zich hiervan ook schuldig maken. Dit bevestigt dus de veelvuldige informatie hierboven vermeldt, over de situatie van homoseksuele in Venezuela. De CGVS gaat verder en meent dat homoseksuele handelingen echter niet wettelijk strafbaar zijn, en dat de COI focus in het administratief dossier geen melding maakt van "gerechtelijke op politionele" vervolgingen tegen homoseksuelen. We benadrukken dat de CGVS zich dus tegensprekt, of ten minste met woorden speelt, doordat hij eerst herkent dat er homofob geweld is, en sterke discriminatie, maar juist daarna meent dat er geen vervolgingen tegen homoseksuelen zijn. Het is vanzelfsprekend niet omdat er geen gerapporteerde gerechtelijke processen zijn tegen homoseksuelen dat ze niet fysiek aangevallen worden, en op vele verschillende vlakken sterk discrimineert worden. Dit is natuurlijk veel erger als gerechtelijke vervolgingen. Daarna voortzet de CGVS zijn dubbelzinnige beweringen, door te stellen dat homoseksuele die zich bedreigd voelen zich tot de politie en overheden wenden kunnen, en geeft juist daarna toe dat echter "effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is" (beslissing p3). We menen dat dit een absolute onderschatting van de realiteit is (zie ontwikkelingen supra betreffend de bronnen en COI Focus waar duidelijk blijkt dat de politie zelfs homoseksuele vervolgt), en dat de CGVS zich opnieuw hier tegensprekt sinds hij eerder toegeeft dat de overheden zich zelfs schuldig maken van homofob geweld en discriminatie.*

Op de zelfde manier gaat de CGVS verder, door te melden dat er wetten zijn tegen discriminatie op grond van seksuele geaardheid, maar juist daarna toegeeft dat : "Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn"(beslissing p3). De CGVS baseert zich alleen op dit kort en absoluut onovertuigend paragraaf, om te beweren dat homoseksuele in Venezuela geen risico lopen om slachtoffer te worden van vervolgingen. We verwijzen naar de ontwikkelingen supra waar duidelijk aangetoond wordt dat homoseksuele in Venezuela wel slachtoffers worden van zowel fysiek als psychologische geweld en discriminatie op vele vlakken. Uit het lezen van dit paragraaf, kregen we het indruk dat de CGVS zich nog zelf van zijn positie te overtuigen probeert. Homoseksuele in Venezuela worden wegens hun geaardheid vervolgt, zonder dat ze een doeltreffend bescherming verkrijgen kunnen door de politie".

Wat de politieke activiteiten van verzoeker in Venezuela betreft, wijst verzoeker er op dat het CGVS niet betwist dat hij lid is van Voluntad Popular en dat hij herhaaldelijk heeft deelgenomen aan marsen tegen de regering en dat het ook niet betwist wordt dat hij verder aan dergelijke marsen zal deelnemen in geval van terugkeer naar Venezuela. Hij herhaalt dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt en dat niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten of mensenrechtenverdedigers vervolgd worden en verwijst naar arrest nr. 227 665 van de Raad van 21 oktober 2019. Hij stelt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn relaas als geloofwaardig zou worden beschouwd door de Raad, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, [https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E](https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E;);
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;

11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. Country Reports on Human Rights Practices for 2015, United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, <https://2009-2017.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2015&dliid=253049#wrapper>;
17. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/53bl26844.html>;
18. VOA, "Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder", 04/02/2019, <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hardbeing-lgbt-makes-it-harder>.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritétaire" van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019 (internetlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (internetlink) en "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker woonde tot voor zijn vertrek uit Venezuela in Caracas en was er onder meer actief bij een theatergezelschap. Op 28 november 2018 was hij op weg naar het theater toen een man hem vroeg naar het adres van een bekende drugdealer die deel uitmaakt van de bende Cota 95. Verzoeker gaf hem het adres. Andere personen zagen verzoeker met deze persoon spreken. Daarna ging ook de politie naar het adres van de drugdealer en arresteerde hem maar hij kwam onmiddellijk vrij door het betalen van smeergeld. Toen hij nog in het theater was kwam een persoon langs bij zijn ouders thuis en vertelde zijn moeder dat hij gedood zou worden. Zijn moeder belde hem in het theater en zei hem niet meer naar huis te komen. Hij ging daarop naar het huis van zijn ex-partner en keerde niet meer terug naar huis. Hij gaat ervan uit dat de persoon aan wie hij het adres gaf ook bij de politie was en dat door de getuigen van het gesprek de drugdealer te weten is gekomen dat hij het adres had doorgegeven.

Verder verklaart verzoeker homoseksueel te zijn en hierdoor gediscrimineerd te zijn in Venezuela. Hij was in het verleden ook lid van de oppositiepartij Voluntad Popular en heeft deelgenomen aan protestmarsen en vreest ook in de toekomst hierdoor gevisieerd te zullen worden in Venezuela.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

2.4.3.1. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat de beweerde problemen met het lid van de bende Cota 95 in Caracas de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Venezuela. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met El Bébé. Zo stelt de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de bende hem niet onmiddellijk in het theater zou opzoeken, nu hij volgens zijn verklaringen al zeven jaar actief was in het theater en iedereen in de buurt ervan op de hoogte was dat hij er regelmatig kwam. Verzoeker wijst er op dat hij verklaarde niet meer dagelijks in het theater te komen in die periode. Voor zover hij hiermee tracht te verklaren waarom de bende hem niet ging zoeken in het theater, slaagt hij er niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat zij hem niet in het theater gingen zoeken terwijl volgens verzoeker andere personen hem hadden zien spreken met de persoon die hem het adres vroeg terwijl hij op weg was naar het theater (notities CGVS, p. 13).

Bovendien doet het feit dat hij minder frequent het theater bezocht geen afbreuk aan het feit dat het in de buurt geweten was dat hij er regelmatig kwam. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart nooit gevraagd te hebben aan de regisseuse, die een vriendin van hem was, of de bende naar hem is komen informeren en zelfs niet geïnteresseerd was om te achterhalen of mensen op zoek waren naar hem (notities CGVS, p. 14), wat de ernst van de door hem geuite vrees danig relativeert. Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij geen andere mensen bij zijn problemen wou betrekken, overtuigt niet en is een *post factum* verklaring die de vastgestelde inconsistentie niet kan herstellen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat iedereen uit de buurt wist wie de door hem vermelde bendeleden waren, dat El Bébé een drugsdealer was en dat ook zijn adres algemeen gekend was. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de politie dit adres via een informant zou moeten achterhalen via een toevallige ontmoeting met verzoeker. Ook hier slaagt verzoeker er niet in dit motief van de bestreden beslissing te ontkrachten door voor het eerst in het verzoekschrift te stellen dat de politie lange tijd niet in deze buurt kwam uit angst en dat ze daardoor niet op de hoogte waren van het adres van El Bébé. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud gewag maakt van het feit dat de politie zich niet in de buurt durfde te vertonen en verklaart verder ook niet waarom de politie net dan besloot om toch in deze buurt te opereren. Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eerst verklaart dat El Bebe werd opgepakt maar door te betalen de gevangenis kon verlaten (notities CGVS, p. 11) en later verklaart dat ze hem hebben gearresteerd maar dat hij niet denkt dat ze hem naar de gevangenis hebben gebracht, maar meteen betaald heeft (notities CGVS, p. 16). Door in het verzoekschrift louter zijn laatste verklaring te bevestigen en te stellen dat er een misverstand is geweest, slaagt verzoeker er niet in deze tegenstrijdigheid te weerleggen noch de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd”* (Verslag aan de Koning, BS. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ook geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers vluchtmotieven volledig gebaseerd zijn op diens veronderstellingen dat de persoon die hem het adres van El Bébé vroeg meewerkte met de politie (notities CGVS, p. 15), dat hij denkt dat een aantal personen hem zagen spreken met deze persoon en de bende op de hoogte hebben gebracht (p. 12), en denkt dat de politie patrouille daarop naar het huis van El Bébé reed (p. 16) en dat El Bébé geld heeft betaald om niet naar de gevangenis te gaan, dan wel uit de gevangenis te worden vrijgelaten (p. 17). De kernelementen van zijn vluchtrelaas blijken aldus op een reeks vermoedens te berusten, terwijl hij volgens zijn verklaringen nooit zelf rechtstreeks bedreigd werd door El Bébé of zijn handlangers maar dit vernam van zijn moeder, die verder na zijn vertrek geen problemen meer ondervonden heeft hierdoor (notities CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de bende Cota 95. Ook de door verzoeker bij het CGVS neergelegde foto's en internetartikels kunnen bovenstaande beoordeling door de Raad niet ombuigen. Voor zover deze informatie aantoont dat de bende Cota 95 bestaat en actief is in Caracas, stelt de Raad vast dat verzoeker hierdoor niet aantoont dat hij zelf het slachtoffer werd van bedreigingen door deze bende en dat deze niet van aard is om bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te weerleggen.

2.4.3.2. Wat verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn politieke activiteiten betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat hij lid was van Voluntad Popular en dat hij in het verleden deelnam aan betogingen tegen het regime. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt hij evenwel dat hij door zijn partner via internet was ingeschreven bij deze partij en dat hij in het begin wel naar marsen ging maar dat dit niet betekent dat hij *“volledig in de partij zat”*, dat hij *“een normale burger was die tot de oppositie behoorde”* en dat hij het nadien heeft losgelaten en het *“een beetje beu”* was omdat er nooit een oplossing kwam.

Verder verklaart hij dat hij besloot minder zichtbaar te maken dat hij bij de oppositie was nadat werd bedreigd dat zijn familie de doos met voedsel zou ontnomen worden (notities CGVS, p. 8). Hieruit blijkt duidelijk dat het politiek engagement van verzoeker zeer beperkt was en niet recent was. Verder blijkt uit zijn verklaringen niet dat zijn politieke activiteiten de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Venezuela waren.

Voor zover verzoeker stelt dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en daarbij verwijst naar het OHCHR rapport *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, June 2018, Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused”*, 09/01/2019 en de COI Focus van april 2018 en april 2019, poogt hij te argumenteren dat verzoeker, alleen al omwille van zijn lidmaatschap van Volutad Popular en zijn deelname aan betogingen tegen het regime in het verleden, vervolging riskeert.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft maar zoals uit het OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van 5 juli 2019 blijkt, werden in 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden en was de politieke situatie ongewijzigd. Uit de *“COI Focus Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat de politieke patstelling blijft bestaan en dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan dan ook vaststellen dat uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, blijkt dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. In dit verband wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het zeer beperkte karakter van verzoekers politieke engagement en stelt bovendien ook vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij behalve het dreigement met betrekking tot voedseldoos verder geen problemen heeft gehad door zijn politieke activiteiten in het verleden (notities CGVS, p. 8). Hieruit blijkt ook dat verzoeker niet geïsoleerd werd in het verleden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten en verder zijn er geen indicaties dat verzoeker in geval van terugkeer plots wel zou geïsoleerd worden omwille van deze activiteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoeker betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoeker met deze informatie niet aantoont dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten. Voor zover verzoeker, ter staving van zijn stelling, verwijst naar arrest 227 665 van de Raad van 21 oktober 2019, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging aannemelijk maakt.

2.4.3.3. Verzoeker voert ook aan vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksualiteit. Hij stelt dat hij uit een traditionele christelijke familie komt die homoseksualiteit sterk afkeurt en dat zijn moeder hem het huis uitwilde toen zij het te weten kwam. Zijn moeder heeft ondertussen weliswaar zijn homoseksualiteit aanvaard, maar biedt hem op dit vlak weinig steun.

De Raad stelt vast dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet betwist wordt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de homofobie en het homofob geweld waaraan homoseksuelen in Venezuela kunnen onderworpen worden, stelt hij in essentie dat het geweld en discriminatie op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, werk, openbare plaatsen en bescherming door de overheid een geheel van wettelijke, bestuursrechtelijke politieke en gerechtelijke maatregelen zijn die op zich discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling naar volgende bronnen: *“COI Focus Venezuela – Homoseksualiteit”* van 14 januari 2019 (p. 9); *“Country Reports on Human Rights Practices for 2015”*, United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, (p. 36); VOA, *“Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder”*, 04/02/2019; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *“Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014)”*, 13 June 2014. Daaruit kan blijken dat de situatie van homoseksuelen problematisch is, dat er homofob geweld en discriminatie is en dat in een aantal gevallen geen bescherming door de autoriteiten mogelijk is.

De Raad stelt vast dat de bronnen waarop verzoeker zich baseert dezelfde zijn als diegene die door verwerende partij zijn neergelegd in het administratief dossier en waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en waarnaar de in de aanvullende nota van verwerende partij gerefereerd wordt.

De Raad stelt vast dat uit de “COI focus Homoseksualiteit” blijkt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice dat homoseksualiteit in het leger strafbaar stelt, maar dat discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden is. Evenwel verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. In de praktijk worden homoseksuelen dan ook nog gevisieerd door de autoriteiten op verschillende manieren. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBTI personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel te maken krijgen met geweld.

Ook het “Algemeen Ambtsbericht Venezuela” van juni 2020, neergelegd in de aanvullende nota van verwerende partij, maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen en stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI personen mogelijk maakt. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt inderdaad dat homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofoob geweld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat het instrumentarium om discriminatie van LGBTI-persoon tegen te gaan ontoereikend is, kan uit de voorliggende informatie evenwel niet afgeleid worden dat homoseksuelen in Venezuela systematisch vervolgd worden, noch dat elke homoseksueel in Venezuela per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In dit verband wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van de gronden van vervolging rekening moet worden gehouden met onder meer een specifieke sociale groep. Een groep moet als dusdanig worden beschouwd als onder meer de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, die als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Volgens deze bepaling wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden van de groep een kenmerk delen dat zo fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag geëist worden dat zij dit opgeven en in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Evenwel is, om een gegronde vrees voor vervolging van een verzoeker omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep vast te stellen, een feitelijke en individuele beoordeling in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn nodig, rekening houdende met alle omstandigheden. Het louter verwijzen naar landeninformatie volstaat daarbij niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep aan te tonen. Dit moet in concreto aangetoond worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in het persoonlijk onderhoud CGVS gevraagd naar de manier waarop hij zijn homoseksualiteit beleefde in Venezuela, verklaart dat hij “daar niet vrij in was” en dat affectie tonen in het openbaar het risico inhoudt dat “mensen je beledigen of slaan”. Verder stelt hij dat zijn familie slecht reageerde toen hij uit de kast kwam en dat zijn moeder hem beledigde en het huis uitwilde (notities, p. 19). Het was volgens zijn verklaringen in het begin heel moeilijk en zijn moeder behandelde hem slecht. Evenwel keerde hij, na het afbreken van zijn relatie met W., waarbij hij was ingetrokken, terug naar huis. Verder stelt hij dat hij in het begin heeft geprobeerd zijn relaties met jongens te verstoppen omdat hij in een barrio woonde met een machistische cultuur en niet gepest wilde worden. Evenwel besloot hij, volgens zijn verklaringen, op een bepaald ogenblik uit de kast te komen (notities, p. 20). Verder stelt hij dat hij op straat beledigd werd omwille van de manier waarop hij zich kleepte of wandelde, dat ze allerlei dingen naar hem riepen en dat hij ook bij sollicitaties slecht bekeken werd, al werd hem nooit openlijk om die reden een job geweigerd (notities, p. 19). Ook ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij niet openlijk gay kan zijn in Venezuela en dat, indien hij met zijn vriend op straat zou lopen, zij onmiddellijk beledigd zouden worden en door burgers en de politie agressief behandeld zouden worden. Hij bevestigt verder dat de relatie met zijn vriend beëindigd is. De Raad stelt ook vast dat verzoeker verklaart dat zijn moeder uiteindelijk zijn homoseksualiteit aanvaardde en ook naar huis kon terugkeren toen zijn relatie met zijn vriend verbroken werd.

Hieruit blijkt dat verzoeker weliswaar het slachtoffer werd van beledigingen en dat zijn familie het aanvankelijk moeilijk had met zijn geaardheid, maar dat hij nooit het slachtoffer werd van geweld omwille van zijn seksuele geaardheid.

Ook ter terechtzitting verklaart hij dat hij als dusdanig in Venezuela geen persoonlijke problemen meer had omwille van zijn seksuele geaardheid, behalve het feit dat hij soms beledigd werd op straat. Voor zover uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat in de complexe humanitaire crisis in Venezuela de situatie van LGBTI personen erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen getroffen worden door de voedsel-en medicijnen schaarste (COI Focus, p. 17, VOA, *“Living in Venezuela Now is Hard, Being LGBT Makes it Harder”* van 4 februari 2019), blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij geen toegang had tot voedsel of medische verzorging omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij nog steeds over een familiaal netwerk beschikt; dat zijn familie over een carnet de la patria beschikt (notities, p. 8). Hoewel volgens zijn verklaringen het moeilijk is om aan eten te komen in Venezuela (notities, p. 6) stelt hij tegelijk dat dit geldt voor 70% van de bevolking (*idem*). Verder blijkt uit zijn verklaringen ook niet dat hij of zijn familie, omwille van zijn homoseksualiteit geen toegang zou hebben tot door de Staat voorziene voedselpakketten, zodat ook hieruit geen vrees voor vervolging blijkt.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, arrest van 7 november 2013). De Raad stelt *in casu* evenwel vast dat verzoeker weliswaar verwijst naar het feit dat hij in Venezuela nooit openlijk zijn affectie zou kunnen tonen omdat hij anders geslagen zou worden, maar uit zijn verklaringen blijkt geenszins dat hij zijn homoseksualiteit moest verbergen nu hij blijkt aanwezig te zijn geweest bij homomarsen, waar hij belangenorganisaties voor homoseksuelen zag en dat hij op een bepaald moment zelf vond dat hij *“uit de kast moest komen”* (notities, p. 19-20) en ook niet dat hij een verborgen leven leidde, nu hij met zijn vriend samenleefde in Venezuela en zijn homoseksualiteit aanvaard werd door zijn familie. De Raad kan aannemen dat de situatie van homoseksuelen in Venezuela erg precair kan zijn en dat verzoeker leed onder de beledigingen die hij heeft ondergaan. Evenwel kan de door hem ondergane verbale agressie en beledigingen op straat, hoe betreurenswaardig ook, niet gelijkgesteld worden met daden van vervolging, noch blijkt uit de landeninformatie bijgebracht door partijen dat hij, omwille van zijn homoseksualiteit als dusdanig vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert in geval van terugkeer. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat de situatie voor verzoeker als homoseksueel ondraaglijk was geworden in Venezuela, nu hij uiteindelijk ook door zijn familie aanvaard werd, zodat ook kan aangenomen worden dat, in geval van terugkeer, hij op hen kan terugvallen indien nodig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging op grond van het behoren tot een sociale groep noch omwille van één van de andere vervolgingsgronden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade" wat volgens het Hof "de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en de vaststelling dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*; dat *“80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”*; dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen of openbaar vervoer niet meer werken”*; dat *“toegang tot huisvesting onvoldoende is”*, en dat er *“langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt”*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI door verzoeker en in de aanvullende nota van verwerende partij in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt ("*COI Focus Venezuela Situatieschets, 15 mei 2020*", p. 44).

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Hoewel de economische crisis vrijwel alle lagen van de bevolking treft, blijkt uit de hoger geciteerde landeninformatie dat LGBTI-persoonen disproportioneel kunnen getroffen worden door de gevolgen van de socio-economische crisis in Venezuela. Hoewel kan aangenomen worden dat de situatie van homoseksuelen in Venezuela op economisch vlak precair is, kan uit de voorliggende informatie evenwel niet worden afgeleid dat elke homoseksueel omwille van de socio-economische omstandigheden aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld rekening houdende met de individuele omstandigheden van de verzoeker.

In casu toont verzoeker evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden.

Zo verklaart verzoeker dat hij tot voor zijn vertrek uit Venezuela bij zijn ouders woonde, na een tijdje met zijn partner te hebben samengewoond (notities CGVS, p. 5), dat hij een opleiding tandmechanica heeft gevolgd en dat hij een tijdje als tandheekkundige heeft gewerkt en daarna in de zaak van zijn broer werkte die door zijn moeder was opgestart (notities CGVS, p. 7). Hoewel de situatie moeilijk was in Venezuela, verdiende zijn familie genoeg om rond te komen (notities CGVS, p. 7) en verklaart verzoeker dat ze ook een carnet de la patria hebben (notities CGVS, p. 8). Verder verklaart verzoeker dat zijn ouders nog steeds in Caracas wonen, dat hij nog contact met hen heeft en dat ze ook nog familieleden hebben in en buiten Caracas (notities CGVS, p. 9-10). Verder blijkt uit zijn verklaringen ook niet dat hij of zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid de toegang tot huisvesting of medische zorg werd ontzegd.

Hieruit blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat hij in staat zal zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt en waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de geciteerde rechtspraak van het EHRM.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C- 285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29). Het Hof vervolgt: “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)” (*ibid*, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse dat het geweld in Venezuela en in Caracas overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegenspreken. Verzoeker beroept zich immers grotendeels op dezelfde bronnen (COI Focus – *Vénézuela Situation Sécuritaire* van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019 en de erin geciteerde bronnen) als diegene waarop het CGVS zich baseert in de bestreden beslissing en de andere door verzoeker geciteerde bronnen (New-York Times, “*Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*”, April 22, 2017; VOA News, “*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*”, 09/11/2017, Committee to Protect Journalists, “*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*”, 06/02/2018, The Guardian, “*Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*”, 09/10/2018, Human Rights Watch, “*Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*”, 20/02/2019, RTBF, “*Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*”, 09/02/2019, Human Rights Watch, “*Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*”, 09/01/2019; “*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*”, Human Rights Watch, “*World Report 2019-Events of 2018, Venezuela*”, CNN, “*Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds*”, June 8, 2018) dateren van voor de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en de COI Focus “*Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020, opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde passages van deze bronnen in dezelfde lijn liggen van de landeninformatie waarop de bestreden beslissing zijn gebaseerd aangezien zij bevestigen dat het crimineel geweld wijdverspreid is, dat er gewelddadige repressie is van de oppositie en dat honderden

betogers werden gearresteerd tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 en 41 gedood en dat er afpersingen, moorden en kidnappings veelvuldig voorkomen.

Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht hebben verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot gewapende confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft, volgens de aanvullende nota van verwerende partij, tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Verzoeker is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in het Hoofdstedelijk District Caracas, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelt en niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET